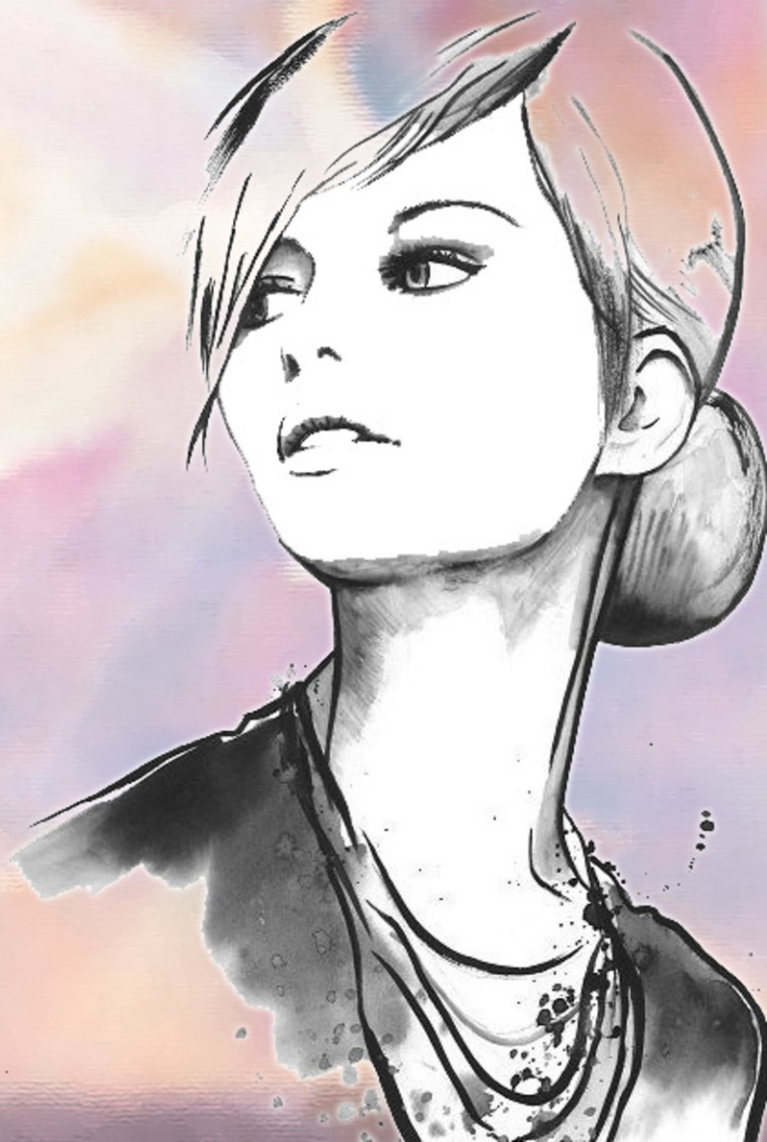

အရှင်

ဝိတ်
ညွှန်
စား
တဲ့
မိန်းမ

အခန်း (၁)

“ဒီမားကတ်လေးဖွင့်တာ မကြာသေးပေမယ့် တော်တော်စုံတယ် သမီးရဲ့ ”

အဝင်ဝမှာ ပဲ ရေခဲမုန့်ဘူးဝယ်လိုက်ပြီး အမိုးက သံစဉ် လက်ထဲကို ထည့်လိုက်သည်။ သံစဉ်ရေခဲမုန့်ကို ကြိုက်သည်။ ဒါပေမယ့်အပြင်ထွက်ခွင့်ရမှ စားရတာပါ။ နေမကောင်း ဖျားနာ ဘာမှ မဖြစ်ဘဲနဲ့ လည်း အိမ်မှာ ဆို ဟိုဟာမစားရ၊ ဒီဟာ မစားရနဲ့ စသော တားဆီး ပိတ်ပင်မှုတွေ အများကြီး ဖြစ်၏။

“သမီး လျှောက်ကြည့်ရင်း ဖြည်းဖြည်းလိုက်ခဲ့နော်၊ အမိုးဈေးဝယ်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်”

နှစ်သက်သည့် စားစရာမို့ ရေခဲမုန့်ကို ဇွန်းသေးသေးလေးနှင့်ကိုပဲ နည်းနည်းလေးခပ်စား၏။ စားနေရင်း လမ်းကျဉ်းလေးထဲ ဟိုဘက် ငဲ့ကြည့်၊ ဒီဘက်ငဲ့ကြည့် လျှောက်နေဖြစ်တာ တစ်လှမ်းချင်းပါပဲ။

တခြားစုံတွဲတွေ ကလေးငယ်လေးတွေ လက်ဆွဲ၍ ကလေးတွေက ဟိုဟာဆွဲချ၊ ဒီဟာဆွဲချ၊ အမေလုပ်သူက ပစ္စည်းလည်း ရွေး၊ ကလေးကိုလည်း ဆွဲနှင့်ကြည့်လို့ တော့ကောင်း၏။

မှန်အပြည့်ကာထားသည့် အအေးခန်းထဲမှ ဆလတ်ရွက်ကြီးတွေ

ထောင်ကားစိမ်းစိုနေတာက စားချင်စရာပင်။ အမိုးက ဆလတ်ရွက်တွေ
ကော၊ မုန်ညင်းတွေကော ကော်ခြင်းထဲ ထည့်ယူရင်း သံစဉ်ကိုလည်း လှ
ည့်ကြည့်သည်။ ။

ပြီးတော့ ရှေ့မှာ ဘယ်ဘက်ကိုကွေ့မည်၊ ဘယ်လိုဆက်သွားမည်ဆို
တာကို လက်နှင့် လှမ်းပြပြီး ဆက်သွား၏။ အစကတော့ အမိုးကို
လှမ်းကြည့်လိုက်၊ ရေခဲမုန့်စားရင်း တစ်လှမ်းချင်း နောက်ကလိုက်နေရ
င်း ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းပဲ ဖြစ်သည်။ ။

နောက်တော့ ရှေ့မှာ အမိုးကို မတွေ့တော့ပေ။ သံစဉ်ကတော့ မပူပါ။
ပြန်မည်ဆို အမိုး ပြူးပြုလိုက်ရှာမှာ ပဲဆိုတာ သိပြီးသား။ ကွတ်ကီးမုန့်
တွေ၊ မုန့်ပုံးတွေကို မော့ကြည့်ပြီး နှာခေါင်းလေးရှုံ့လိုက်မိသည်။ ။ ဒါတွေ
စားနေရလွန်းလို့ မြင်ကို မမြင်ချင်တော့တာမို့ ဘေးလမ်းလေးထဲ ကွေ့ဝ
င်လိုက်၏။ လက်ဆောင်တန်းထဲရောက်သွားမှ မျက်စိချမ်းသာခြင်း ဖြစ်
သွားသည်။ ။

သော့နှင့်တွဲလျက်ပါသည့် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထူကြီးတွေကို မော့ကြည့်
၍ ဘယ်အရောင်ယူရ ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေဆဲ ...

“ဟိတ် အဲဒီက မဝင်ရဘူး၊ ဟိတ်လူ ...”

အော်ပြောလိုက်သည့် အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ ။ သံစဉ်ရှေ့က
လူတချို့ အသံလာရာကို ခေါင်းထောင်ကြည့်ကြသည်။ ။ ဘာလဲဆိုသည့်
စပ်စုလိုစိတ်လေးနှင့် သံစဉ်ကြည့်မလို့ လှည့်လိုက်တုန်းပဲ ရှိသေးသည်
...

“အို ...”

“ဆောရီး”

မျက်စိရှေ့ကို လူတစ်ယောက် ရိပ်ခနဲရောက် လာပြီး သံစဉ်ကိုယ်
လေးကို ပစ်တိုက်လေသည်။ ။ ပြီးတော့ သံစဉ် ယိမ်းထိုးသွားတာကို ဖျတ်
ခနဲ ပြန်ဆွဲ၏။ တောင်းပန်ချင်ပုံ ရှိသလိုနှင့်ပျာယာခတ်နေသည့်မျက်လုံး
တစ်စုံနှင့် သံစဉ် နှစ်စက္ကန့်လောက် ဆုံလိုက်ပြီး ထိုသူက လွတ်ကျဖိတ်စ
ဉ်ကုန်သော ရေခဲမုန့်ဘူးကို ငွံကြည့်၏။

“ဆောရီး”

ခပ်ပျာပျာ ထပ်ပြောလာကာ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ ။
နောက်မှာ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း လူနှစ်ယောက် အူယားဖားယား ပြေးလိုက်
လာကြသည်။ ။

အဝင်ဝမှာ စစ်ဆေးကိရိယာဖြင့် ကိုယ်မှာ စစ်ဆေးခံရသည်။ ။ ဝင်သ
ည့်တံခါးက သပ်သပ်၊ အထွက်တံခါးက ဒီဘက်မှာ ဖြစ်သည်။ ။

စောစောကလူက ဘယ်လိုပြဿနာများ နှင့်ပြေးလွှားဝင်လာပါသန
ည်း။ မားကတ်ထဲမှာ နောက်ထပ်ဘာတွေ တိုးတိုက်သွားခဲ့သည် မသိဘဲ
ရုတ်ရုတ်သဲသဲတွေ ဖြစ်ကုန်လေသည်။ ။

ဒီလူ ခါးပိုက်နှိုက်လား။

ရေခဲမုန့်လွတ်ကျသွားသည့်ဆီ ငွံကြည့်ကာ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ဘေးသို့
အုပ်ကျလာသည့် ဆံပင်တွေကို နားတစ်ဖက်မှာ သိမ်းညှပ်လိုက်သည်။ ။

ရေခဲမုန့်တွေ ပေကျံကုန်သော သံမံတလင်းကို ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ
သော်လည်း ကိုယ့်ကြောင့်ဆိုသည့် အသိစိတ်လေးနှင့် တစ်ခုခုလုပ်ပေးဖို့
ကို သတိရကာ ဆောင့်ကြောင့်လေး ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ ။

“အမယ်လေး အဲဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါ သံစဉ်ရယ်၊ ဗရတ်ဗရက်
တွေ ထဖြစ်တော့ ညည်းလေးကို ရှာမတွေ့လို့ ရင်တွေကိုတုန်သွားတာပဲ

ထ ... ထစမ်း ”

“ထားခဲ့ပါ ညီမ၊ ထားခဲ့ပါ”

ဝန်ထမ်းဝတ်စုံလေးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ရှင်းလင်းဖို့ ရောက်လာသည် ။ ဒါတင်မကဘဲ တခြားမှာ လဲပြီရှုပ်ပွကုန်တာတွေလည်း အများကြီးမို့ ဝန်ထမ်းတွေ အလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြသည် ။ တချို့ကျတော့ ဗရတ်သုတ်ခ ထဖြစ်တာကို အကြောင်းပြပြီး ကောင်တာမှာ ပစ္စည်းမတင်ဘဲ အလစ်သုတ်ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားကြ၏။

ဒါပေမယ့် မရပါ။ ဝန်ထမ်းတွေက အားလုံးကို ချက်ချင်း ပိတ်ဆို့ထားလိုက်နိုင်သည် ။ ...

“ဟိုကောင်ကို မမိဘူး” ဆိုသည့် စကားသံတစ်သံ ထွက်လာသည် ။

သံစဉ်တို့ ကောင်တာမှာ ပဲ အကြာကြီး တန်းစီစောင့်ရ၏။

“အမယ်လေးနော် ရင်တွေတုန်ရတဲ့ အထဲ ကွန်ပျူတာကြီးတစ်လုံးနဲ့ လုပ်ပြီး ကြာလိုက်တာ”

“ခဏလေးပါ အန်တီ၊ ပြီးတော့မှာ ပါ”

အမိုးက အားမနာတမ်းပြောချလိုက်တာ တိုးတိုးလေးရယ်မဟုတ်။ စာရေးမလေးက မော့ကြည့်ပြီး တောင်းပန်သည် ။ ချိုသာလွန်းသည့် တောင်းပန်ဟန်ကြောင့်သံစဉ်အားနာသွားကာ ...

“အမိုးကလဲ သူများ တွေလဲ တန်းစီနေတာပဲဥစ္စာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အေ စိတ်တွက်နဲ့ စက်တွက်ပဲ၊ စက်ကမြန်ရမှာ ပေါ့၊ အမိုးဝယ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အမိုးတွက်ပြီးပြီ၊ ချပေးဆို ပေးခဲ့လိုက်မယ်၊ တကယ်ပဲ”

သူများ တွေကလည်း အမိုးကို လှည့်ကြည့်သည်။ စာရေးမလေးကလည်း ကီးဘုတ်ပေါ်မှာ လက်က အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားရင်း မျက်လုံးလည်း မော်နီတာပေါ်မှ မခွာဘဲ တာဝန်ကျေဖို့ ကို ကြိုးစားရှာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ခဏလေးသည်းခံပါနော်၊ အခုက ဟိုပြဿနာဝင်သွားလို့ ကောင်တာတွေမှာ လူထပ်သွားတာပါ။ သမီးတို့ ကလဲ တွက်ချက်ယူရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး အန်တီရဲ့ ၊ ပရိုဂရမ်ထဲမှာ ကျကျနန မှန်အောင် တစ်ခါတည်းသွင်းရတာလေ၊ တစ်ကျပ်မှ ကွာလို့ မရဘူး၊ လူများလေ ဂရုစိုက်ရလေမို့ပါ။ နောက်ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ ရှင်”

အမိုးက စောစောကကိစ္စကြောင့် ရင်တုန်လည်း မပြေ၊ ကြာတာကိုလည်း ကျေနပ်သေးပုံ မရပါ။ ဒါပေမယ့်သံစဉ် နှုတ်ခမ်းလေးစုနေတာကိုကြည့်ပြီး ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်သဖြင့် အခြေအနေက ဒီမှာ တင်ပဲ အဆုံးသတ်သွားသည်။ ။ ဝင်လာစတုန်းက စုံလိုက်တာ၊ ကောင်းလိုက်တာနှင့်ပြီးကြည်နေခဲ့သည့် အမိုးမျက်နှာက အပြန်ကျတော့ မဲ့ရွဲ့ညိုမှောင်ကာ သံစဉ်ကို လက်တစ်ဖက်က မလွတ်တမ်းဆွဲထားလျက် ...

“နောက် ဘယ်တော့မှ မလာဘူး” ဟု ပြောလေသတည်း။

* * *

အခန်း(၂)

“မိုက်ရှူးရဲ”

သံတိုင်တွေ တစ်ဖက်ကနေခေါ်လိုက်သံကြောင့် အထဲကလူတွေအား
လုံး ခေါင်းထောင်သွားကြသည်။ ။

သူ မပါပေ။

“မိုက်ရှူးရဲ”

ထပ်ခေါ်တော့မှ ကျောပေးထိုင်နေရာကနေ လှည့်မကြည့်ဘဲ ထရပ်
လိုက်၏။

မိုက်ရှူးရဲဆိုတာ သူ့နာမည်မှန်း သိသွားကြသဖြင့် စောစောက ခေါင်း
ထောင်သွားသည့် လူတွေ မျက်မှောင်ကြုတ်တဲ့ သူကကြုတ် မဲ့ရွဲ၍ တစ်
ဖက်လှည့်သွားသူသွား။

သူ့အတွက်တော့ အချုပ်ကျတာ၊ အာမခံပြန်ရတာ ဘာမှ မဆန်းပါ။

ထင်သလိုနေသည် ။ ထင်ရာလုပ်သည် ။ အချုပ်ကျပြီဆို လာထုတ်မ
ည့်သူက အဆင်သင့်။ ရန်ကုန်မြို့မှာ သူမရောက်ဖူးသည့်နေရာမရှိ။ ဘ
ယ်မြို့နယ်က ဘယ်ရဲစခန်း၊ သူ မရောက်ဖူးတာ မရှိ။

ဘယ်မှာ ဖြစ်ဖြစ် ဦးကျော်ဇင်က လိုက်ထုတ်တာပဲဖြစ်သည် ။ သူကို
ယ်တိုင်တော့မဟုတ်ပါ။ ဦးကျော်ဇင်မှာ တပည့်တပန်းတွေ ရှိသည် ။
အကြီးအကျယ်တွေ မဟုတ်ဘဲ အသေးအဖွဲ့ မဟုတ်မဟတ်ကလေးတွေ

လုပ်ကိုင်ရောင်းဝယ်သော ဦးကျော်ဇင်မှာ ငွေရှိသည် ။ တပည့်တွေ ပေါသည် ။

ဦးကျော်ဇင်နှင့် သူ ဘာမှ မဆိုင်ပေ။ ဆိုင်တာက အမေနှင့် ဖြစ်၏။ အမေနှင့် သူ့ဘဝ စုတ်ပြတ်ဆိုးရွားနေခဲ့စဉ် ဦးကျော်ဇင်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့တော့ သူက မယားပါသား။

အချုပ်ကျတိုင်း လိုက်ထုတ်ခဲ့တာလည်း အမေ့ကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည် ။ ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ ထင်ရာလုပ်ခွင့် ရမြဲတိုင်းရနေဖို့ တွေ အများကြီးရှိသည် ။

ထုံးစံအတိုင်း ရဲမှူးကြီးက နောက်ထပ် ဒီလိုထပ်မလုပ်ဖို့ လိုရင်းတိုရှင်း ဆုံးမကာ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်၏။

သူ ရယ်တော့ ရယ်ချင်မိ၏။ ရဲမှူးကြီးက လိုရင်းတိုရှင်း ဆုံးမဖော်ရပေမယ့် အမေကတော့ သူအချုပ်ကထွက် လာပြီဆို တစ်ခါတလေ လှည့်၍ ပင်မကြည့်တတ်ပါ။

သူ အိမ်ထဲဝင်၊ ရေမိုးချိုး၊ အပြင်ပြန်ထွက်ဖို့ ပြင်နေကာမှ တကူးတကမဟုတ်ဘဲ ဧည့်ခန်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလိုက်လျှင် ...

“ဘော်ဒီရုံမှာ ကားဝင်ရွေးလိုက်၊ ပြီးရင် နင့်ဦးကျော်ဇင်ဆီ ဝင်ခဲ့ဦး” ဒါပဲ ဖြစ်သည် ။

သူများ မိဘတွေလို အချုပ်ခန်းကို မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ပြေးလာ၊ အချုပ်က ထွက်လာသည့် သားကို ပါးကိုင်နားကိုင်နှင့်...

“ဖြစ်ရလေ သားရယ်၊ အမေဖြင့် တစ်ညလုံး အိပ်လို့ မပျော်ဘူး၊ ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ”

ဘာညာ လုံးဝမရှိခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် ရဲမှူးကြီး ဆုံးမလိုက်တာကို နားရွ

က်ဖျားကနေ ခါချပစ်ခဲ့တတ်သော အကျင့်ကလည်း မွေးရာပါလို့ ပြောရမည်လား။

နားစည်ထဲထိ စွဲပါလာအောင် သူ့အပေါ် သက်ရောက်နိုင်သည့် စကားမရှိခဲ့သေးပေ။ စခန်းအပြင်ရောက်တော့ အရောင်ခပ်ညစ်ညစ် ပါဘလစ်ကားအဖြူလေးဆီ မျက်လုံးက တန်းခနဲရောက်သည်။ သူထွက်လာမှ ကားတံခါးပွင့်သွားပြီး နှစ်ဖက်စလုံးကနေ လူနှစ်ယောက် ဆင်းလာကြ၏။

သူ နည်းနည်းမှ ငဲ့မကြည့်ပါ။ လက်ဝဲဘက်အတိုင်း လှည့်လျှောက်လာခဲ့တော့ သူတို့ က ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်လာကာ ...

“ရဲ့ ...၊ မင်းဦးကျော်က ခဏလိုက်ခဲ့ဖို့ မှာ လိုက်တယ်”

သူ့နောက်မှာ သူ့ကို အာမခံနှင့်ထုတ်လာသည့် ရာဇာက အနားကပ်လာပြီး ...

“မင်းကို ခေါ်ထုတ်လာတဲ့ သူ့ကိုတောင် နည်းနည်းမှ ငဲ့မကြည့်ပါလား ရဲ့၊ ဆရာကျော်က ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

ရဲက ပိတ်ညှပ်နေကြသူတွေကို ငဲ့ကြည့်ပြီး ခြေလှမ်းရပ်လိုက်၏။

“ဆရာကျော်ဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့ဘိုးအေဖြစ်ဖြစ် ပြောလိုက်၊ မလိုက်နိုင်ဘူး”

ရှေ့ကလူရင်ဘတ်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆတ်ခနဲ တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ယိုင်သွားသည့် ပခုံးတစ်ဖက်ကို ထပ်၍ တိုးတိုက်ပြီး ရဲထွက်သွားသဖြင့် ထိုသူနှစ်ယောက် လည်ထွက်သွား၏။

“တောက်”

တက်ခေါက်ပြီး ရှေ့တိုးလိုက်တော့ ရာဇာက နောက်ကနေလက်ကို

ဆွဲထားလိုက်ပြီး ...

“သွားမစနဲ့ ၊ ဒီကောင်က နောက်မျက်စိပိုစူးတယ်”

အားလုံး မချင့်မရဲ ကျန်ခဲ့ကြ၏။ ရဲကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဆက်လျှောက် သွားလေသည် ။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လျှောက်နေသည့်ပုံက ဘောင်းဘီရှည်အဖြူ၊ ခေါင်းစွပ် ဆွယ်တာလက်ရှည် အဖြူနှင့် မိတ်ကပ်ရောင် ဖျော့ဖျော့ ဂျက်ကက်ခါး တိုလေးနှင့်။

အချုပ်ထဲက ထွက်လာသူဟု ဘယ်သူမှ ထင်ကြမှာ မဟုတ်ပေ။ အရပ်မြင့်မြင့်ဖြောင့်စင်းနေသည့်ကိုယ်ဟန်က ဘယ်လိုဝတ်ဝတ်၊ ဘယ်လိုနေနေ မလိုက်ဖက်တာမရှိ။

“တီ ... တီ”

ကားဟွန်းသံက သူ့ကိုခေါ်နေသည် မှန်း သိသာနေသဖြင့် လမ်းဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည် ။

“ဘာလဲ၊ ဘယ်သူခေါ်လို့ လဲ”

“ဟား ဟား”

အဖြူရောင်ကားလေးတစ်စီးနှင့် မိန်းကလေးတွေ သူကြည့်လိုက်မှ ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားရင်း ရယ်သံတွေကို ထားရစ်ခဲ့ကြ၏။

ရဲ နှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးရိပ်ထင်သွားသည် ။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ လောကကြီးက အမြဲတမ်းလှနေ၏။

* * *

အခန်း (၃)

“လှတယ်”

အဝါရောင် ပလတ်စတစ်ကော်ခုံလေးက ကျောမီမပါ။ ရဲက ခါးမတ်မတ်နှင့် လက်ပိုက်ထားရင်း တစ်ယောက်တည်း ပြောလိုက်တော့ တရားမှတ်နေသလိုလို၊ ဂေါက်နေသလိုလို။

“အံ့မာ ရေခဲမုန့်ဘူးကို သေချာသုံးသပ်ပြီး ဘာတွေ သဘောကျနေတာလဲ”

ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည့် မင်းထွန်းက ပန်းနုရောင် ရေခဲမုန့်ဘူးလေးကို လှမ်းကိုင်လိုက်သဖြင့် ရဲက မင်းထွန်းလက်ကို ဖတ်ခနဲ ထပ်ဆုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

“ဘာလဲဟ”

“မကိုင်နဲ့”

“ဘာမို့လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်”

လက်ကို တွန်းလွှတ်ပစ်လိုက်ပြီး ရဲက လက်ပြန်ပိုက်၏။ မနေ့တစ်နေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှမှာ မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံရယ်၊ ဒီရေခဲမုန့်ဘူးလေးရယ်၊ သူ့ရင်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့၏။ အချုပ်ခန်းထဲမှာ လည်း မနက်ဖြန် အာမခံရောက်လာပါ့မလားလို့ မပူ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ဘယ်တော့မှ အနာဂတ်မရှိခဲ့သော ခေါင်းထဲမှာ မနက်ဖြန်လည်း မပါ။ မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံကို ခဏခဏ မြင်ယောင်နေခဲ့သည်။ ။

သူ တိုက်ချပစ်လိုက်၍ လွတ်ကျလိမ့်ထွက်ကာ ဖိတ်စဉ်ကုန်သည့် ရေခဲမုန့်ဘူးလေး၊ မကျေမနပ် မျက်နှာကြီး ဖြစ်သွားသည့် မင်းထွန်းကို ပြုံးကြည့်ကာ ...

“ဒီရေခဲမုန့်ဘူးလေးမှာ ဒိုင်ယာရီရှိတယ်”

ဒါများ ဆိုသည့်မျက်နှာနှင့် မင်းထွန်းက နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ ။

“မင်းကို မင်းရဲ့ ဦးကျော်ဇင် မောင်းပစ်လိုက်တာ ဟိုနေ့က သီသီလေးဆို”

မင်းထွန်းက ရေခဲမုန့်ဘူးကို စိတ်မဝင်စားသလို ဆက်မမေးဘဲ သူသိချင်တာကိုပဲ မေးတော့ ရဲက ခေါင်းညိတ်၏။

“ပေါ့စိမ့် ဝမ်းတီး”

မင်းထွန်းက လက်ဖက်ရည်မှာ လိုက်ပြီးမှ ...

“ပြောပါဦး ဘယ်လိုလွတ်သွားသလဲ”

“ကားထိုးပစ်ခဲ့ပြီး တစ်ဖက်က လှည့်လစ်တာပေါ့၊ အဲဒီမှာ ပဲ ...”

ရဲက ရေခဲမုန့်ဘူးလေးကိုကြည့်ပြီး ပခုံးတွန့်ရယ်သည်။ ။ မင်းထွန်းက ဒီနေရာကျမှ စိတ်ဝင်စားလာကာ ...

“ဆက်ပြောလေကွာ”

“တော်တော်လှတယ်”

“ဒီထက်လှတဲ့ ဘူးတွေ ရှိသေးတယ်” ဟု မင်းထွန်းက သိရက်သားနဲ့

င့် ငေါ့သည် ။ ရဲက ဂရုမစိုက်ပါ။

“ငါ သူ့ကို ဝင်တိုက်လိုက်တာ သူ့ခမျာ စားနေတဲ့ ရေခဲမုန့်ဘူးလေး လွတ်ကျသွားတာကွာ တကယ်သနားစရာလေး”

ခုကျမှ ရေခဲမုန့်ဘူးရှေ့မှာ ချပြီး ပြီးနေသည့် အဖြစ်က ဇာတ်ရည်လည်သွားသည် ။

“ဘာလဲ တော်တော်ဆင်းရဲ စုတ်ပြတ်နေလို့ လား၊ ရေခဲမုန့်ဘူး ဝယ်စားဖို့ တစ်လလောက် စုဆောင်းထားပြီးမှ စားရတဲ့ ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသလား”

ရဲ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားတော့မှ မင်းထွန်းက ပြုံးစိစိနှင့်...

“မင်းက ရေခဲမုန့်တစ်ဘူးဝယ်ပြီး ဒီမှာ ထိုင်စောင့်နေတော့ အစားလိုက်ပေးမလို့ လားလို့ ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

ဟု ပြောကာ လမ်းတစ်ဖက်မှာ အဝါရောင်ဆိုင်းဘုတ်လေးနှင့်ရှိနေသည့် Daily Mart အဆောက်အအုံလေးဆီကို လှမ်းကြည့်သည် ။ မင်းထွန်းကလည်း လိုက်ကြည့်ပြီး အခင်းဖြစ်ပွားခဲ့သည် က ဒီထဲမှာ ပဲ ဆိုတာကိုလည်း တွေးမိကာ ...

“ထပ်လာဦးမယ် ထင်လို့ လား”

“မသေချာတာကို ငါစိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ဒီနေ့ ဒီနားလေးမှာ ထိုင်ဖို့ စိတ်ကူးဖြစ်လို့ ”

“တွေ့ရင်ကော လိုက်ပေးမယ်ပေါ့”

“အင်း”

“အပြောအဆိုလေးက ညက်တော့ စိတ်ကူးသင့်တာပေါ့”

ပြောပြီး မျက်ခုံးပင့်သည် ။ ရောက်လာသည့် လက်ဖက်ရည်ကို နှစ်ငုံ ခန့်သောက်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ချသည် ။ မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်တော့ ရဲက စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာ လည်း တပ်ထားသည် ။ လက်ညှိုးနှင့် လက်မ ဖွဖွကိုင်ထားတာကိုလည်း မလွှတ်ဘဲ မီးခိုးဖြူဖြူလေးတွေကို တငွေငွေ မှုတ်လွှတ်နေ၏။

မျက်ဝန်းတို့ သည် ဒေးလီးမတ်ရှေ့က ပါကင်မှာ ရပ်ထားသည့် ကား တွေဆီမှာ ကော အဝင်တံခါးမှာ ကော စူးနစ်လျက်၊ ထူးတော့ထူးဆန်း သည် ။

ရဲဟာ တော်ရုံကိစ္စလောက်ကို ဒီနေ့က မနက်ဖြန်ထိပါအောင် ခေါင်း ထဲထည့်ထား တတ်သူမဟုတ်၊ အထူးသဖြင့်မိန်းမကိစ္စ၊ မိန်းကလေးတချို့နှင့် ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံခဲ့သည် ။ ရည်းစားကျတော့ မထား၊ ပြောသေးသည် ။

“ငါက ပျော်စရာတွေပဲလိုချင်တာ၊ စိတ်မညစ်ချင်ဘူး” တဲ့ ။

“ကောင်မလေးတွေ လှတာက ထိုင်ကြည့်နေဖို့ ပဲ ကောင်းတာကွ၊ လို ချင်ပြီဆို ကိုယ်ကပေးရတာက ပိုဆိုးတယ်၊ မချစ်တာမဟုတ်ဘဲ မချစ်ချင်တာ၊ ပွေရှုပ်ချင်တဲ့ အကျင့်တော့ ရှိပြီး မရှင်းချင်တာမျိုး”

“စီးကရက်သောက်နေတာ ကိုမင်းသူငယ်ချင်းလားဟင်၊ တကယ်မိ တယ်”

မိန်းကလေးတချို့ကျတော့ သူနှင့်ခင်ပြီးမှ ရဲနှင့်ခင်သွားကြတာတွေ ရှိသည် ။ သူမတို့ ကပဲ စ၍ မိတ်ဆက်တာတွေလည်း ရှိ၏။ ရဲက နေတာ သွားတာ အားလုံးသော အမှုအရာတွေက ညှို့ချက်ပြင်း၏။

သူတို့ သိသည် ၊ ဒါတွေမှာ တမင်တကာ ဘာမှ မပါ။

ခုလည်း စီးကရက်သောက်ပြီး ငေးနေတာကို မင်းထွန်းကိုယ်တိုင် စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်း တမ်းတမ်းတတ ပြောနေတာလည်း ထူးဆန်းနေသည် ။

“ရဲ”

“.....”

ဘယ်တော့မှ တုံ့ပြန်မထူးတတ်သည့်ရဲအကျင့်ကို သိထားသောကြောင့် မင်းထွန်းက ရဲ ပြန်ထူးတာကို မစောင့်ပါ။

“ဒီည ဗညားတို့ က စိန်ခေါ်ထားတယ်၊ မင်းလွတ်လာတာ မသိသေးဘူးထင်တယ်၊ မင်း မပါနဲ့ ကွာ၊ ထူးစံနဲ့ ငါတို့ ပဲ၊ မင်း ဘယ်လိုလဲ”

ရဲမျက်လုံးက မင်းထွန်းဆီ ပြန်ရောက်လာသည် ။

“ဘယ်တော့လဲ”

“ဒီည ကိုးနာရီ”

* * *